

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΚΑΝΤΕΝ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΑΝΤΑ η λαϊδή "Αντζελ Σμώλ, όταν είχε τα γενέθλιά της, δεχόταν την επίσκεψη ενός ηλικιωμένου κυρίου, ο οποίος της προσέφερε ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Ο «άγνωστος» της, όπως τον έλεγε, παρέμενε λίγα λεπτά στο σαλόνι, αντιήλλασε μερικά τυπικά λόγια μαζί της κι έπειτα έφευγε, με την ίδια σοβαρότητα για να έρθει πάλι τον άλλο χρόνο. Ο σύζυγος της όμως της λαιδής ποτέ δεν είχε ζητήσει απ' τη γυναίκα του να του εξηγήσει ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος. Σεβόταν μερικές αδυναμίες της μισέας "Αντζελ, που εξακολουθούσε και στα

σπράντα ακόμη χρόνια της να διατηρή μια ρομαντική κι αισθηματική ψυχή. Αλλά κ' η ίδια δεν ήξερε πολλά πράγματα γι' αυτόν. Ήταν ένας παλιός θαυμαστής της όμορφιάς της κ' είχε ουσιωπή στη λαϊδή με τ' όνομα Τζών Φαίρις. Ωστόσο, ποτέ δεν θυμόταν να της είχε κάνει εντύπωση αυτό τ' όνομα. Μάταια έψαξε στις αναμνήσεις της μήπως τυχόν ήταν κανείς από τη λεγεώνα των θαυμαστών της. Ο Τζών Φαίρις θά εξακολουθούσε να είναι γι' αυτήν έν' άλυτο αίνιγμα, αν δεν συνέβαινε ένα άπρόοπτο δυστύχημα. Εφέτος, τη μέρα των γενεθλίων της, στις 20 Μαΐου, ο «άγνωστος» της δεν έκανε όπως πάντα την εμφάνισή του, ούτε έστειλε την ανθοδέσμη με τα κόκκινα τριαντάφυλλα. Αυτό άνησχυσε τη λαϊδή Σμώλ και τη γέμισε μελαγχολία. Ένα κακό προαίσθημα της στενοχωρούσε την καρδιά της. Πρώτη φορά τώρα ανέκαλυπτε, ότι αυτός ο μυστηριώδης Τζών Φαίρις, είχε τρυπώσει μέσα στη ζωή της κ' ήταν κάτι απαραίτητο γι' αυτήν. Η αφοσίωσή του, την έκανε να σκέφτεται, ότι δεν είχε ακόμη γράσει, ότι ήταν νέα κι όμορφη. Ο «άγνωστος» ήταν γι' αυτήν τα νεανία της, όλη η γοητεία της που από δω κ' είκους χρόνια είχε κάνει να την έρωτευθούν ένα σωρό γυναίκες της. Η λαϊδή Σμώλ λοιπόν είχε χάσει τώρα όλο το κέφι της. Ήταν άσηρημένη και κάθε τόσο χτυπούσε η καρδιά της μόλις άκουγε τον ύπνρητο της ν' απαγγέλλει τους διαφόρους καλεσμένους της. Πέρασ' όλο τ' απόγευμα, νύχτωσε, πήγε έντεκα ή ώρα το θράδυ κ' ακόμη δεν είχε φανή ο Τζών Φαίρις. Ανησυχία θέλησε να τηλεφωνήσει για να μάθει μήπως του συνέβη τίποτα. Αλλά πού να τον ζητήσει; Σε ποιά μέρας; Δεν ήξερε ακόμη ούτε τον αριθμό του τηλεφώνου του. Μελαγχολική γύρισε λοιπόν στο σαλόνι, χωρίς διαθεσί. Ο σύζυγός της την κτύπαε παραξενεμένος. Πρώτη φορά έβλεπε τη γυναίκα του τόσο γλωμιά κ' απορροσμένη. Την πλησίασε λοιπόν και προσπάθησε να μάθει την αττία της στενοχώριας της.

—Τι έχεις, "Αντζελ; τη ρώτησε ανήσυχος.

—Δεν είμαι καλά, του απάντησε εκείνη. Νιώθω έν' άόρατο χέρι να μου σφιγγί την καρδιά. Θέλω να κλάψω. Δικαιολογήσέ με στους καλεσμένους μας. Θά πάω να ησυχάσω στο διαμέρισμά μου.

Κ' η λαϊδή "Αντζελ τσακισμένη κυριολεκτικώς από μια ανεξήγητη θλίψη, ξάπλωσε στο κρεβάτι της και θυσιάστηκε σε μια παράξενη νάρκη, σ' ένα βαθύ ύπνο. Τότε είδε ένα πολύ αλλόκοτο όνειρο. Βρέθηκε, λέει, σ' ένα κεντρικό δρόμο του Λονδίνου. Ο κόσμος συνωστίζετο στα πεζοδρόμια. Η λαϊδή "Αντζελ περπατούσε με κόπο, οι διαβάτες στεκότουσαν και την κτύπαε, με μια ειρωνική έκφραση στο πρόσωπό τους. Θά έλεγε κανείς ότι ήξεραν τί έπρόκειτο να της συμβεί. Και ξαφνικά σέ μια διασταύρωση του δρόμου, έκει μπροστά σ'α μάτια της, δυο αυτοκίνητα συνεκρούθησαν κ' έγιναν χίλια κομμάτια. Όλος ο κόσμος τότε έτρεξε με φωνές τροχού εκεί πέρα. Οι πόλιοιεν σέ λίγο από μέσα από τα συντρίμια των αυτοκινήτων θγάνισαν δυο παραμορφωμένα πτώματα. Η λαϊδή "Αντζελ υή αντίχοντας σ' αυτό τ'ό θέμα, έχασε τις αισθήσεις της. Όταν συνήλθε, θρέθηκε σ'ό μεγάλο της. Ένας γιατρός έσκυβε πάνω απ' το προσκέφαλό της. Ναι, καταλάβαινε τον έαυτό της, ότι τώρα ήταν πολύ καλύτερα. "Ότι είχε ανακτήσει τις δυνάμεις της. "Άκουγε το γιατρό πού έδινε οδηγίες στους δικούς της να την άφήσουν να ησυχάσει και τέλος κατάλαβε ότι είχε με νει έντελώς

μόνη. Πέρασε λίγη ώρα μέσα σέ μια βαθεία σιωπή. Ξαφνικά άνοιξε άθόρυβα η πόρτα και παρουσιάσθηκε σ'ό κατώφλι της ο «άγνωστος» της. Ήταν ντυμένος όπως πάντα κομψότατα κ' είχε ένσ χαμόγελο εύχαριστήσεως σ'α χείλη. Πλησίασε με άργό θήμα σ'ό κρεβάτι της και της προσέφερε μιά ανθοδέσμη με κόκκινα τριαντάφυλλα. "Επειτα της είπε με σιγαή φωνή:

—Συγχωρησάτέ με γιά την άργητορία μου. Σ'ό δρόμο όμως μου συνέβη ένα δυστύχημα και γι' αυτό καθυστέρησα τόσο πολύ. "Εν' αυτοκίνητο έπεσε πάνω σ'ό δικό μου. Με μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Κατώρθωσα όμως να τούς ξεφύγω και να έρθω να σ'α συναντήσω.

Η λαϊδή "Αντζελ άρχισε να τρέμη. Σ'ό λευκό πλαστρον του φράκκου του είχε διακρίνει μερικές κόκκινες βοόλες. Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία, ήταν αίμα, ανθρώπινο αίμα! Ο «άγνωστος» ασφαλώς ήταν τραυματισμένος.

—Μήστερ Φαίρις, τ'ό είπε τραυμαμένη, δεν έπρεπε ν'α φύγετε απ' τ'ό νοσοκομείο. Είσαστε πληγωμένος. Αφήστε με τουλάχιστον να σ'α περιποιηθώ έγώ.

—Ο έπισκέπτης της χαμογέλασε μελαγχολικά και της απάντησε:

—Τώρα πειά είναι πολύ άργά! Όλα τέλειωσαν γιά μένα.

Η λαϊδή Σμώλ άρχισε τότε να κυριεύεται από μιά δυνατή περιέργεια. "Ήθελε να μάθει τέλος τ'ό μυστικό τ'ό άγνωστου θαυμαστού της. Τόν ρώτησε λοιπόν μ' ένδιαφέρον:

—Γιατί έρχομαι μόνο τη μέρα των γενεθλίων μου; Γιατί μου φέρνετε πάντα κόκκινα τριαντάφυλλα; Διηγηθήτε μου την ιστορία σας. Ναι, γιάτι ν'α σ'α τ'ό κρύβω; Άρχισατε να μου είσαστε πολύ συμπαθής.

Ο Τζών Φαίρις της έπιασε με τρυφερότητα τ'ό χέρι. Η λαϊδή "Αντζελ όμως πρόσεξε ότι τά χέρια του ήταν παγωμένα και λευκά σάν τ'ό μάρμαρο, μ'α δεν τ'ό είπε τίποτα. Ο Φαίρις πλησίασε π'ό κοντά και την κτύπαε σ'α μάτια. Τ'ό βλέμμα του έδειχνε μιά τόσο μεγάλη αφοσίωσι, ώστε η λαϊδή Σμώλ τόν ρώτησε με καλωσύνη:

—Μ' αγαπάτε, αλήθεια, τόσο πολύ;

Ο Τζών κούνησε καταφατικά τ'ό κεφάλι του. "Επειτα της είπε:

—Θά σ'α διηγηθώ την ιστορία μου. Είναι υπερβολικά άπλη κ' ίσως ν'α τη θρήπε άνόνη. Γιά μέναν όμως ήταν τ'ό π'αν. Ήταν η άφορμή να γίνω κάτι σ'τη ζωή μου. Άρχισε τόν καιρό π'ό είσαστε τ'ό θίλλα της θείας σας, της λαϊδής Φήλιτ. Εκείνη την εποχή άγαπαστε τόν Ουίλλιαμ Μπάκφορ, τ'ό νεαρό πρωταθλητή τ'ό γ'όκου. Ήταν όμορφος, πλούσιος κ' είχε όλα τ'α γαρίσματα γιά ν'α ζετρελλαιή μιά γυναίκα. Έγώ ζούσα κοντά του, σ'ό περιθώριο της ζωής του, χωρίς ν'α φαίνωμαι πουθενά. Ήμουν σ' ιδιαίτερες γραμματείες του. Από τ'ό πρωτ'ό σ' τ'ό θράδυ, έγραφα κατ' έντολή του διαφορετικά έρωτικά γράμματα, επειδή ο Μπάκφορ δεν μπορούσε ν'α γράψη ούτε δυο λέξεις. Μόλις έπιασε την πέννα τ'α θαλάσσωσε. Άπ' τ'ό την πρώτη κιόλας μέρα π'ό μου έδωσε ο Ουίλλιαμ τ'α γράμματα σας γιά να σ'α άπαντήσω, μου κινήσατε τ'ό ένδιαφέρον. Τότε ακόμη δεν σ'α ήξερα. Ωστόσο η ειλκρινεία σας μου έκανε έντύπωση. "Άοχια να λυπάμαι π'ό είγατε υπέλεξι σ'α δίχτυα αυτού τ'ό άσυνείδητου Δόν Ζουάν και πήρα την άπόφασι να σ'α γιαιτρέψω απ' αυτό τόν έρωτά σας. "Ετσι μιά μέρα π'α προσπαλέσα σ'τη θίλλα του τ'ό ώρα π'ό ο Ουίλλιαμ είνε συνέντευι με μιά άλλη τρυφερή ήλιη του. Σ'α είδα π'ό έμπήκατε γασομένη σ'όν κ'ητρο, γυρισε ν'α γυπισήστε τ'ό κοιλιδόνι όπως π'α η ανήθειά σας. "Επειτα προωνήσατε τ'ό τ'ό θίλλα. Εκείνη τ'ό ώρα ο Μπάκφορ γόρευε με τη φίλη του σ'ό σαλόνι. Περιερην κτύπαε από τ'ό παράθυρο. Δεν φανταζόμουν όμως ότι τόν άγαπούσατε τόσο πολύ, ώστε αυτή η άπιστία του να σ'α πληγωθή την καρδιά σας. "Αν τ'ό ήξερα, θά έβρισκα κανένα άλλο τρόπο γιά να σ'α κάνω να τόν περιφρονήσετε. Μά τότε ήταν πειά άργά. Σ'α είδα ότι γιά μιά στιγμή τ'α χάσατε. "Επειτα γιαιστε γλωμιά κ'ι έσωνικά όραστε τ'α χέρια σ'ό στήθος, σ'αν ν'α δεχτήκατε μιά μαχαίρα σ'την καρδιά σας και πέσατε καταγής άναισθητή! Τ'ό πρόσωπό σας κ'ι τ'α χέρια σας μ'άτσων άπό τ'α άγκάθια των τριαντάφυλλών κ'ι τ'α χλωμά ρόδα τους κόκκινι.

(Η συνέχεια εις την σελ. 165)

—Φέρσατε τ'α χέρια σας σ'ό στήθος σας, σ'αν ν'α δεχτήκατε μιά μαχαίρα...

ΠΩΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥΣ ΟΙ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,"

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 121)

τους προκαλεί αυτό το τρομαχτικό κάψιμο. Το παραδόξο είναι, ότι τρία χρόνια κατά σειρά, ο ίδιος φίλος της έχει την ετύχια να είναι ο συνοδός της. Αύτος ο σκληρός άνθρωπος, είναι ο Λούις Φέλτον, ένας από τους καλύτερους πυγμαίους της 'Αμερικής. Το δέρμα του άντεχει στο κάψιμο. 'Αλλά κι' αν ποιοσόε, έχει τόσο δυνατή θέληση, ώστε πάει μπορούσε να κερδίση τόν παράξενο άγωνα. Μετα λοιπόν απ' αυτή τη δοκιμασία, που προκαλεί ξεχωριστή ευχαρίστηση στη Μαίη Γουέστ, όλη η συντροφιά γυρίζει στα εθιμικά κέντρα του Χόλλυγουντ, τα κάνει θάλασσα κ' ή 'μοιραία' γυναίκα αυτή τη θραυιά πληρώνει εκείνη τόν λογαριασμό. Τα εξημερώματα, συνοδευμένη μόνο από τόν συνοδό της, τόν Φέλτον, γυρίζει στη Ελλάδα της για να ήσυχαση, ενώ οι άλλοι φροντίζουν να παρηγορηθούν με μία ήμερη περιπέτεια. Τα γενέθλια της Μαίη Γουέστ αποτελούν πάντα σκάνδαλο για τούς φιλήσυχους ανθρώπους του Χόλλυγουντ. "Όσο για τα δώρα που λαμβάνει εκείνη τη μέρα ο 'μοιραίος' αστέρας, αυτά είναι πολύ πρωτότυπα. Στην εφετηρή γιορτή τών γενεθλίων της, που έγινε στις 14 'Οκτωβρίου, οι διάφοροι θαυμαστές της έστειλαν ένα πλήθος δώρων, μεταξύ τών οποίων ένα όλοχρυσο ενχειρίδιο, μία καρδιά θαλασσωμένη κι' ένα προσευχτήριο! Τα δυο τελευταία της τα έστειλαν οι κληρονόμοι του Τζέιμς Χάρισσον, έκτελώντας έτσι έναν αυστηρό όρο της διαθήκης του. Αύτος ο 'Αρειοκάνος' πρό ενός χρόνου' είχε επισκεφθί τόν Χόλλυγουντ κ' είχε γυριστή στη Μαίη Γουέστ. 'Η ύμφορρα της κ' ή γρηθεία της τού έκαναν τόση εντύπωση, ώστε δέν μπόρεσε ούτε στιγμή να την ξεχάση. 'Η δουλειές του όμως δέν ανάγκασαν να γυρση στη Νέα 'Υόρκη, μά μάχοι την ώρα τού θανάτου του, διαρκώς μιλούσε για τή 'μοιραία βεντέττα'. Κι' αυτό τόν έκανε τέλος ν' αποφασίση να τής στείλη σ' ένα άρτυρο δοχείο την καρδιά του με τήν ακόλουθη αφιέρωση: «Στη Μαίη Γουέστ, τή μόνη γυναίκα που άγαπήσασα πραγματικά στη ζωή μου. Τζέιμς Χάρισσον». "Όσο για τόν προσευχτήριο, της τού έστειλε για να προσευχηθή και μία φορά για τήν ψυχή του. Κ' ή Μαίη Γουέστ συγκινηθηκε τόσο πολύ απ' αυτήν τήν άφοσίαν τού παράξενου θαυμαστού της, ώστε τόν ίδιο κιάλας θράυα, μόλις γύρισε στο σπίτι της κλειστήκε στο διαμέρισμά της και προσευχήθηκε κι' αυτών. 'Αλήθεια, ή 'βεντέττες' της όθνησε είνε καιμιά φορά τόσο παράξενες!

"Όλες ώστόσο ή 'βεντέττες' δέν νιοτάζουν τήν επέτειο τών γενεθλίων τους μ' έξωφρονισμό. Πολλές δίνουν μια μεγαλόπρεπη έσοπεία στη Ελλάδα τους, όπως ή "Ελεν Χαίξ, ή Τζέαν Κρόουφορντ, ή Νόρμα Σήρεν κ' ή Μάολεν Νήπτριχ. 'Αλλες πάλι αυτή τή νύχτα τήν περνούν μόνες, όπως ή Τζούν Βλάσοκ, ή 'Ανίτα Παίητς, ή Ντόροθυ Τζόρνταν κ' ή Μόνταλεν Κάσολ, διασκεδάοντας με τόν να διαβάζουν καί ευνήθηρια νράματα τών θαυμαστών τους. Τό ίδιο κ' ή Γκρέτα Γκόδομπο. 'Αρκείται στή συντροφιά μερικόν συμπρωταίων της με τούς οποίους περνεί ήσυχα τόν θράυα της, μιλώντας για τή μακρινή πατρίδα της και για τά πρώτα θήματα της στών κινματογράφων. Κατά γενικό κανόνα όμως, ή γιορτή τών γενεθλίων τών διαφόρων 'αστέρων' άναστατίζει κυριολεκτικά τόν Χόλλυγουντ και τόν παρουσιάζει πίο εθθυιο και πίο γοητευτικό σπαξό ζένους πού εκείνη τή μέρα τού επισκέπτονται. JEANNE ROUDOT

Η ΠΑΡΞΕΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 118)

βάτι και κάλεσε τηλεφωνικά ένα γιατό. "Όχι, δέν ήθελε να σκοτώση τή Μαρία. Τήν άγαπούσε και θά της συνωροόσε αυτό τόν παράταιμό της, για χάρι τού παιδιού του. Δέν ήθελε να τ' άσπηση πάλι όρφανό. 'Η γυναικα του όμως είνε νάσει τις αισθήσεις της. Κι' ό Μαρτέν, νοιζώντας ότι είνε 'πεθαίνε, γέμισε πάλι τόν περίστροφό του, τόν στήριξε στόν κρόταφό του κι' αυτοκτόνησε.

Μά ή Μαρία, ύστερ' από λίγους μήνες έγινε καλά. Και θέλοντας να κληρονομήση τόν πλούσιο ήμισπο, κατήγγειλε τόν Ρενέ ότι τήν...είνε ασκοφαντήσι στόν άνδρα της κι' ότι αυτός ήταν ή αίτια εκείνου τού άγριου δολοφόνου. Κανείς όμως δέν ήπληνε ν' άποκαλύψη τήν αλήθεια και να τήν παρδώση. Και θά κέρδιζε τή δική, αν οι ένοχοι δέν κατορθώναν με τις έξυπνες έρωτήσεις τους να τήν μπερδέψουν και να τήν κάνουν να διολογηθή τις σκέψεις της με τόν Ντιέλ. "Ετσι έβασε τή δική και κατηγορήθηκε επί ασκοφαντία τού άτυχού νιοιού τού σπύργου της. "Όσο για τόν μικρό Ρενέ, ό μικρός δεσφάνος θά κληρονομήση θέλασα όλη τήν περιουσία τού πατέρα του, μά βίαιες μόνες κι' έρωπος στόν κόσμο. Πολλές εδαισθητες λοιπόν Παρισίνες τού πρότειναν να τόν υιοθετήσουν συνηκίσιμες από τόν τραγικό δράμα του. 'Εκείνος όμως άνηθήκε, λέγοντας, ότι άφοδ ό πατέρας του έχει πεθάνει, κανείς άλλος δέν μπορεί να τόν αγαπήσει αληθινά! Και πρώτουμεν να κλεισθή τού σπυροδ κι' αστήρο Λύκειο, στο όποιο τόν εχε οδηγήσει πού τού δολοφόνος ό τραγικός πατέρας του. ANTPRE SARPANTIE

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 128)

—Μωρέ γυναίκες στη στρατάνα!.. Πού ακούστηκε αυτό, μωρέ!... εκπαίγασε και πάλιν ό έπιλοχίας, και σταθείς στην πόρτα, πού τήν γέμισε με τόν χοροτό του άνάστηρα, έσπρωξέ να έρθη ή φρουρά.

—Πώ! πώ!.. Μαννούλα μου, τί θά γίνω!.. άνεύθυνος με τή γυναικία του φωνή και πάλιν ό Πατριόκοιός, έννοισησ τού ύπαξιωματικού τήν παρεξήγησι και θέλοντας να τήν άπεινή...

—Τώρα, βρομοθήλικο, θά σοφ δείξω εγώ εσένα! φώναξε ό έπιλοχίας.

—Μπαμπά μου!.. Μπαμπάκα μου!.. Μπαμπά μου!.. άρχισέ να κλάη προσποητά ό Πατριόκοιός.

—Μάκα και σάλινα, παρηγορητόζω, να σέ πιάση, πού θά μού χαλάσης σό τόν σύνταγμα!..

Σάν ήσαν τά φανάρα, λαμπραδηγορία όλοζήλη, θά κούιζε κανείς, ό θάλαμος έρευνήθηκε μετρίως και σασαδιών, αλλά γυναίκα δέν βρόθηκε ποτενά...

Τι έγινε;...

Νά πήδησε από τόν παράθυρο, πού ήταν στο έπάνω πάτωμα της 'Ιερατικής Σχολής, έδρα και παραπάνω μετρα από τόν έδαμος, ήτανε άδύνατον!.. Πάντως, δέν ήταν βέβαια δυνατόν και να γιάσθησε κάτω από τά πόδια τού έπιλοχία! Αυτός από τήν πόρτα δέν τόν κοίτησε...

—Και ύπως ήτανε έδώ! έπόμενε έκείνος.

Κι' άρχισε και νέα έρευνα στο θάλαμο.

Μωρέ τι έγινε!.. Άέρας ήταν και χάρηκε; Καινούς ήταν και διεύθη; Τέλος, γά να επέβη και ή κάθαρσις και για να γίνον ή καρφίσεις, και για να μην πάη χωμένη και ή νικητηρή τού έπιλοχία έρωτος, για να δικαιωθούν τά πάντα και να δικαιολογηθή και τού αγαυό τού χάλαμα, συνλήθη ό...θεολόγος, ός σπασόε τού φανάρου και άπέπλησας να άπτηρησι όλοζήληρον τήν 'Ιερατικήν Σχολήν!..

'Εταμύρηθ δέ, όστι δέν ήπληξ: πρόθεσις, διοικητικώς, σ' άλλων ήμερών φυλάκιαν.

"Όταν, τού Άγιου 'Αθανασίου, πήγαμε να τόν επισκεφθώμεν στο χωματήριον, πού ήτανε, και γά να τόν εγνήθωμεν και τή γιορτή του—θανάσιον δέν έγένετο—και να τού δώσουμε και κάτι δώρα, μάς έπε το παράνομο:

—Τι άδικο πού βασιλεύει σέ τούτον τόν κόσμο τόν κακό!.. Άλλοι σπασόε τού φανάρου και άλλοι μπήκαν γυναικεί!..

—Μή στενοχωρήσαι, καλέ μου άνθρωπε, τού έλεο ό Πατριόκοιός με τή γυναικία τή σωνή του. 'Ετσι πάλι, σί, αέρο, δ' άγάριση!.. 'Αλλοίμονο σ' έμάς, να λές!.. 'Εσύ θά είσαι μά μέρα ό 'Παράκλητος, ήπαινο στόν Παράδεισο!..

—'Ο Παράκλητος, έπε έκείνος, παρηγορηθείς. Ποτέ!.. 'Ο Παράκλητος, άποκαίριστε, είνε άλλος!.. 'Εγώ έσοσ να ήμαι ό Κλητός!..

Και τόν άρρησε έκει να...κλείνεται!.. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 145)

σαν από τόν αίμα σας. 'Ετρεψά τότε, σάς σήκωσα από έκείνο τόν μέρος και σάς μετέφερα στο σπίτι σας, χωρίς να πώ πού σάς είχα έρθ' σ' αυτή τήν κατάστασι και γαρής να σενερωσά τ' δυο-μια μου. Κατόπιν έμαθα ότι συμβαθίκατε τόσο τόν Μπάκφορ, ώστε δέν θελήσατε πεία να τόν ξαοδείτε. Δέν μπορειτε να φαντασθήτε τή γαρά μου. 'Εφυγα από τόν Ουίλλιαμ και προσάθησα να κερδίσω τίμια τή ζωή μου. 'Η σκέψι σας με θοηθόσε σ' αυτό τόν άγωνα μου. Σας άγαπούσα μ' έναν ιδανικό έρωτα κ' ήμου ετύχησε όταν σάς έβλεπα χαρούμενη. 'Ο νόμος σας με τόν λάρδο Σμώλ με λύπησε λιγάκι, μά παρηγορήθηκα με τήν σκέψι, ότι αυτός ό άνθρωπος θά σας έκανε ετύχημαίην. 'Από τότε κάθε φορά πού νιοτάζατε τή γενεθλιά σας, σας έφεσαν μά άνθοδέσμη κόκκινα τριαντάφυλλα πού ήταν ή αίτια να γίνω ένας καλός έπιστήμιον, γάρσι τού μεγάλου έρωτα πού είχα για σας. Τώρα όμως όλα έβουν τελειώσι πεία!.. Και τώρα πού μάθατε τού μοιτικού μου δέν θά σας έννοήσω πεία. Σας εδχαριστώ για τή συμπάθειά σας και τήν καλωσύνη σας...

Κι' ό μυστηριώδης άγνωστος της λαίδης Σμώλ φίλος πάλι μ' εύνεινα τού γέοι της κι' έφυγε άθόρουθα από τήν κρεββατοκάμαρά της. 'Η 'Αντζελ είχε άπομείνει κατάπληκτη ότ' αυτές τις άποκαλύψεις κι' έκλαψε σιωπηλά, συγκινημένη από τήν άσοσίαν τού παράξενου φίλου Παίρα...

"Όταν τέλος τή άλλη μέρα τού πρωί έύπνησε, θρήκε έκπληκτη κοντά τού προσκέφαλό της ένα υποκείνο κόκκινα τριαντάφυλλο. Τό πίο παράδοξο όμως ήταν ότι όταν ύστερ' από λίγη έοριξε υιά υια τιά στίς έφημερές, διάθπισε μ' άγωνία, ότι τού περασμένο άπόνευμα, σέ μία κοντοική λεπιδόρα τού Λονδίνου, είχε νύει εν' άτοκνητησιακό σύστημα με δυο άνθρώπινα θήματα. 'Εν' άπ' αυτά ήταν κι' ό μίστερο Τζών Παίρας, ό μυστηριώδης 'άγνωστος' της!.. Και τότε κατάλασε με τρέμο, ότι τήν είχε έπισκεφθί τού φάντασμά του για να τήν έέρη όπως πάντα τά κόκκινα τριαντάφυλλα και να τήν διηγηθή τήν ρομαντική ιστορία της ζωής της. Κ' ή λαίδη Σμώλ για δεύτερη φορά έκλαψε πικρά. 'Εγνε καταλάβει ότι άναποσεί τόν Παίρα, τόν 'άγνωστο' της, ό όποίος όμως ήταν πεθαμμένος. 'Εγ' ήσπασίενα νεκρό!

ΤΣΑΡΑΥ ΚΑΝΤΕΝ